

Nyolcszáz utca GYALOG

(Via Monte Nero)

Hajóval megyünk, ablakon keresztül nézem a tengert. Július van, nagy a hőség. Azt mondja az idegenvezető, extremely hot, végig beszél a hajóút alatt, szerintem német akcentusa van. Nem tudom elképzelni, hogy kint nagy a forróság, a klíma alatt ülök, fázik a lábam. Nem szeretem a klímát, egyszer vettem egy olyan kocsit, amiben volt, sosem kapcsoltam be, kell bele valami folyadék, nem vettem soha, lehúztam inkább az ablakot. Azt mondják, autópályán nem lehet lehúzni, mert túl hangos vagy nem tudom, miért. Jó lenne kimenni a fedélzetre, a szél fújna a hajam, nézném a delfineket, a hullámok zajától semmit nem hallanék. Sose éltem tengernél, pedig szerettem volna, mindig azt gondoltam, ott boldog lennék, mert ha érzem a sós víz illatát, akkor nem vagyok szomorú.

(Valahol Kelenföldön)

Kimegyek a teraszra, délelőtt tizenegy lehet, erősen süt a nap, ez a csillagászati tavasz első napja. Két éve a csillagászati tavasz ötödik napján térdig érő hóban sétáltam a körúton. Keleti fekvésű lakás, a terasz nem tudom, hová néz. Próbálok rájönni, de semmi sem ismerős. Egy másodpercre elképzelem, hogy kizuhanok az erkélyről, napszemüvegben nézem a felhőket, leülök a kávémmal. Utánam jön, leül mellém, nem szól egy szót se. Várom, hogy kérdez valamit. Nem várom, de tudom, ilyenkor mindenki mond valamit, általában feszültnek érzik a csöndet. Állítólag kínos. Szerintem meg tökéletes. Egyáltalán nem akarok beszélni, csak azt akarom, hogy két percig süsse a nap az arcom. A kutya megnyalja a kezem. Nem lehet mondani olyat, ami ne rontaná el a pillanatot. Nem mond semmit, csöndben ül velem, nem sürgeti, nem rontja el, kivárja velem, amíg elmúlik. Fogalma sincs, hogy mennyire hálás vagyok ezért. Szerintem nem is tudja, hogy mit csinál. A legtrókételesebb ütemben szólal meg, itt maradsz? Itt maradok. Oda lép hozzám, letérdel, az ölembe hajtja a fejét.

(Andrássy-Bajcsy)

Három éve nem futunk össze véletlenül. Nem futunk össze a metrón, a mozgólépcsőn. Ő felfelé, én lefelé. Én felfelé, ő lefelé. A buszmegállóban. A zebrán, az Andrássy-Bajcsy sarkán. Nem futunk össze a boltban, nem futunk össze a villamoson. Nem megy el mellettem a Körúton. Mennyi az esélye, hogy nem futunk össze. Mennyi az esélye, hogy három éve nem láttam egyszer sem. Túl nagy ez a város. Kiugrom a postára, nem áll mögöttem a sorban véletlenül. Nem ütközünk össze az ajtóban. Nem parkol mögém, nem áll mellettem a piros lámpánál. Nincs ott sehol. Nincs. Van, csak nem látom.

(Holbeck Road)

Egy este eldöntöm, hogy író leszek. Lefekszem aludni, az ébresztőt a szokásosnál előbbre állítom. Reggel nehezen ébredek, kapkodva öltözöm. Fogat mosok, új a fogkefém, nagyobb a feje, mint az előzőnek volt. Háromhavonta új fogkefét veszek, évente minimum négy darabot használok el, ez négyeszerese a magyar átlagnak. Mindig másfajta használok, ez most szokatlanul nagy, és kemény a sörtéje. Fogmosás közben nézem magam a tükörben, beletúrok a hajamba. Sápadt vagyok. Egyszer olvastam, hogy a magyarok évente egyszer cserélnék fogkefét, és évente egy könyvet olvasnak el. Zoknit keresek a fiókban. Jobboldalra szoktam tenni a páratlanokat, hátha a következő mosásnál előkerül a párjuk. Ritkán kerül elő. Bepakolok a táskámba, rohanok. A Podmaniczky és a Körút sarkán zöldre vált a lámpa a zebránál, akár-hogy sietek, mikor az utolsó métereknél járok, már villog. Nem tudok átérni, képtelenség. Hétre érkezem az edzőteremhez, még nem kelt fel a nap. Lépcsőn kell lemenni a terembe, a recepciós lány széles mosollyal köszön. Fél hétkor nyitnak, azon gondolkodom, mikor kelhetett fel. Odaadja az öltözőszekrény kulcsát, a kezemre ragasztja a belépésre jogosító karszalagot. Fura orrhangon beszél, de nagyon kedves. Vagy tudja, hogy hogy kell kedvesnek tűnni. Üres az öltöző, ez mindig jó érzés. A terem is szinte üres, bármelyik gépet választhatom. Futok négy egész hat kilométert, nyomkodom a gombokat, pulzus, táv, sebesség, elégetett kalória. Négy egész hat tized kilométer, így a helyes pontosan, matekórán rám szóltak, ha nem mondtam ki, hogy tized. Nem jó úgy futni, hogy közben egyhelyben vagy, nem haladsz, akkor minek futsz. A falon 2004-es olimpiai plakát, súlyemelők erőlködnek a *szurkoljunk együtt a magyar csapatnak* felirat alatt. Tizenegy éve volt, jövőre megint olimpia. Izzadni kezdek, ettől megnyugszom. Becsukom a szemem, azt képzelem, hogy tengerparton futok, belesüpped a lábam a homokba. Nem szúr az oldalam, meg lehet tanulni jól levegőt venni, átesem egy ponton, hogy akármeddig tudnék futni. Késve érek be a munkahelyre. Állok a liftben, baloldalra van ragasztva a liftszerelő telefonszáma, ha meglátom, szorongani kezdek, pedig nem félek a bezártságtól. Az a tény, hogy elromolhat a lift, rossz érzés. Hazafelé beugrom vásárolni, a boltban nincs banán. Elfogyott. Veszek két kiló répát. A pénztárnál kérek zacskót, nem fér bele a répa a táskámba, ezért kell a zacskó. Akkor veszem észre, hogy a jobb csuklómon maradt az edzőtermes sárga karszalag. Ügyetlenül pakolok, elszakad a nejlon, mielőtt kérhetnék újat, a pénztáros lány ad egyet, nem számolja fel. Otthon megpuccolom a répát, leereszelem. Pár napja vettem egy kis kézi reszelőt, nehéz fogni. Kicsúszik a kezemből, felsérti az ujjam a reszelő éles foga, kiserken a vér, a répára csöpög. Azonnal bekapom az ujjam. Elgondolkodom, hogy miért kapom be. Az állatok is nyalogatják a sebeiket. Egy este elhatározom, hogy tengerparton fogok élni. Csorog a hátamon a víz, futottam hét egész nyolc tized kilométert. Sétálok háromszáz métert, közben mély levegőt veszek. A házam elé érek, 14 Holbeck Road, kerítés nincs. Érzem, hogy kezdek szédülni, bemegyek a házba. A zoknim telement homokkal. A hűtőből kivesszek egy ásványvizet. Muszáj valami édeset ennem, van egy üveg lekvár. Csavarni kezdem a tetejét, nem tudom kinyitni, késsel meg kell lazítani. Keresem a pontot a fedő és az üveg között, ahol befér a kés hegye, feszíteni kezdem, megcsúszik a kés, megvágom a bal mutatóujjam. Nem vérzik, nem vágtam meg nagyon. Kinézek az ablakon, az ujjam a számban, az utcánkban autók mennek a tenger felé.

(Kostnické námesi)

Negyedik emelet, lift nincs. Költözünk. Ide költözünk, a Kostnické námesi kettes szám alá. Námesi jelentése tér. Legalább tízszer kell majd fordulni, mire mindent felvisszünk, szerencse, hogy bútorok nincsenek. Felnézek a ház tetejére, ott az ablakunk, mi lenne, ha daruval húzatnánk fel a holminkat, egy fél nap elmegy így a cipekedéssel. Bőröndök, dobozok, zacskók, táskák. Számolom magamban a lépcsőfokokat, de mire felérek, elfelejtem. Zizkov, Prága, harmadik kerület. Nem szeretem azt a szót, hogy Zizkov. Óbudának hívom. Pesten Óbuda a harmadik kerület. Nem Pesten, hanem Budán. Úgy mondod ki, hogy zszizkov. A Vencel teret Hősök terének hívom, ha átmegyünk a Károly hídon, azt mondom, átmegyünk Budára. Hiányzik Budapest, azért nevezem el így a dolgokat. A lakást szeretem, százhatvan négyzetméter, rendes ablaka nincs, csak tetőablak, látni a prágai tévétornyot. Fekete babaszobrok másznak az oldalán. Nem a szobrok másznak, hanem mászó babákat ábrázoló szobrok díszítik a prágai tévétornyot. Nagy fekete fej, pucér fenék. Lemegyek, a házunkkal szemben egy kis park, nem is nevezném parknak, négy fa és padok, ott lövik magukat a drogosok. A helyiek azt mondják, nem Zizkov a legrosszabb kerület. Nekem pont elég rossznak tűnik. Megnézem a google-ben, egyszer a prágai tévétornyot választották a világ második legrondább épületének, nem hivatalos források szerint.

(Óbudán)

Padon ülök, ősz van, télikabátban napozom. Emberek mellett, kutyával vannak, hozzáér a lábamhoz, undorodom az érzéstől. Nem lehet ezt megmondani, ki kell bírni, majd csak elmennek. Felállok, fáj a lábam a cipőben, macskaköves a járda, szembejön egy nő, szól, hogy elgomboltam a kabátomat. Ezt figyelte, emiatt megállít és szól, elgomboltam a kabátom. Tényleg nem vettem észre, csak arra tudok gondolni, mikor sőtartóba mártogattad az ujjad, és lenyaltad. Én mindig leszedtem a kifliről a sót, a perecről is, a padtársamnak adtam.

(Fejér megye)

Busszal fogok utazni, megnézem előtte, hogy az gyorsabb, mint a vonat. Másik megyébe megyek, másfél órát fogok buszozni. Holnap leszek huszonkilenc éves. Utazom vidékre, bemegyek a buszpályaudvarra, valaki mondja, hogy ne álljak sorba a jegypénztárnál, a buszon is tudok jegyet venni majd. Megkérdezem, hogy biztos-e. Mi lesz, ha nem. Itt maradok, lemaradok a járatról. Nem gyakran utazom távolsági busszal, fogalmam sincs, hogy működnek ezek a dolgok. Izgulok, másfél óra és ott leszek. Tudok jegyet venni a buszon, leülök. Fogom a táskám, nem veszem le a kabátom, nem tudom, levegyem-e. Rajtam marad. Azon gondolkodom, hogy ne felejtsek el leszállni. Hogy felejtenek el.

(Ciprus)

Ruhában fekszem a Földközi-tenger partján. Június eleje van és nagyon meleg. Hallgatom a tenger zúgását, nem akarom hallgatni, de hallom, visszhangzik az agyamban, émelygek tőle, egyáltalán nem jó most itt lenni. Egyáltalán nem jó most lenni sehol. Nincs erőm felállni, ülni, levetközni. Szomjas vagyok. Képtelen vagyok inni. Orosz beszédet hallok, nem is beszéd, inkább ének, a közeli kempingből jön. Lehet, hogy ukránok. Égeti a homok a bőrömet. Utálok a bőrömet, utálok a homokot, utálok azt az érzést, ahogy a bőröm hozzáér a homokhoz. Azt képezem, hogy felállok, és odasétálok az oroszokhoz. Megkérem őket, hogy ne énekeljenek, mert borzasztóan fáj a fejem. Oroszok vagy ukránok. Miközben feljűk megyek, lesöprom a vállamra tapadt homokot. Nem émelygek. Úgy képe-

lem, hogy tökéletesen beszélek oroszul. Rám mosolyognak, megígérik, hogy nem fognak énekelni. Megkínálnak egy pohár vodkával. Elfogadom, mondom, hogy kérek mellé savanyú uborkát. Azt mondják, hogy ez csak természetes. Uborka nélkül nincs vodka. Oroszok. Megiszom a vodkát, beleharapok az uborkába, hideg, savanyú. Jól esik. Mondom, hogy köszönöm, visszasétálok a partra. A homokba fekszem, pont oda, mint az előbb. Az oroszok elcsöndesedtek. Nem fáj már a fejem.

(Karolina)

Villamossal fogok menni, így döntöttem. Négyeshatos, aztán át kell szállni. Két megálló, meg három, nem tudom. Sokkal több. Nem ismerem ezt a kerületet, túl sok a villamosvonal. Legszívesebben hívnék egy taxit, bár legutóbb az sem talált oda. A Karolina-Bartók Béla kereszteződéséhez hívtam, a diszpécsernek el kellett mondanom, mit látok. Egy benzinkutat, meg egy kínai büfét. Köszönöm, tíz perc múlva érkezik, mondja. Érkezett is, beülök, idős bácsi, érzem, hogy beszélgetni akar. Kezembe nyom két csokit, egy svájci utasától kapta, Dórától. Egyfolytában beszél, például, képzeljem el, Dóra, akitől a csokit kapta, az ENSZ-nél dolgozik, és van egy kislánya, akinek az apukája afrikai. Ha látott már gyönyörű gyermeket, mondja. A GPS nem találja ezt a címet, biztos, hogy oda megyek, kérdezi. Nem tudom, igazából csak remélem. Itt irodák vannak. Egyre jobban idegesít a taxis. Mondom, hogy álljon meg, kiszálllok, egyedül is el tudok tévedni. Most inkább a villamost választom, meg gyalogolok, igazából nincs ebben semmi rossz. Bevásároltam, van nálam például húsz deka párizsi. Sertés. Odaérek, felcsöngetek, számokat kell benyomni a kaputelefonba, utána lift. Kinyitja az ajtót, megérkeztem. A kutya örül nekem, tudom, hogy bárkinek örülne, mondjuk, ettől nem lesz kevésbé jó érzés. Ő is örül, vagy nem tudom, megkérdezi, milyen napom volt, mosolygok. Lefekszem a helyemre, eszembe jutnak más kanapék, amiken ültem. Mindig jobboldalra húzódom. Felcserélhetők a szereplők, a kanapék, a kerület, a lakás. A póz ugyanaz, két éve, meg most is, semmi nem változik. Minden megváltozott. Elkezdődik a *Megáll az idő* című film, mire vége, azt veszem észre, hogy hajnali három. Nem akarom elhinni, hat órája itt vagyok, hat órája ülünk a kanapén. Itt nem állt meg az idő. Reggel fúj a szél, megint sétálok ki valami villamoshoz. A járda 3D-s hatású térkövel van kirakva, olyan mintha kockákon lépkednék, nem előre, hanem fölfelé mennék. Optikai csalódás. Szocialista realista stílus, megállt az idő.

(North-Yorkshire)

Esik az eső, június van. Nagyon fázom, kabátban vagyok. Nem télikabát, úgynevezett átmeneti, olyan, ami jó esőben, szélben, például, mint most. Mégsem jó, mert fázom. Lerobban a busz, egyszer csak megáll. Sehol nincs tábla, jobbra zöld dombok, balra néhány birka. Kérdezem Z-t, hogy hol vagyunk. Fogalmam sincs, mondja. A buszsofőr közli, hogy most itt fogunk állni két-három órát, míg nem jön segítség, ha tudunk, szóljunk valakinek, aki értünk jön. Nem vagyok benne biztos, hogy ezt mondja, furcsa akcentusa van, de a szituációból erre a következtetésre jutok. Egyáltalán nem ideges, senki sem ideges, hogy lerobbantunk. Én egy kicsit kétségbeesem. Z mondja, hogy ne várjunk két órát, induljunk el gyalog. Na jó, de hova. Mindegy, merre indulunk, előbb-utóbb tenger lesz, ez egy kibaszott sziget. Elindulunk, egyre inkább szakad az eső. Milyen nyár ez. Körülbelül tizenkét perc múlva teljesen átázunk, onnantól kezdve már mindegy. Jó vizes ruhában lenni. Nem tudom felidézni az érzést, hogy milyen, ha nem esik az eső, végtelennek tűnik mögöttünk az út, az előttünk lévő meg főleg. Felnézek a felhőkre, összefüggő szürke massa, olyan mintha el tudnám érni a kezemmel. Fölötte van a nap, végig csak arra tudok gondolni, hogy jó lenne átnyúlni a masszán. Felmegyünk egy dombra, látom a tengert. Életemben először. Még egy-két kilométer és ott vagyunk. Mondom Z-nek, hogy lassan menjünk. Nem akarom, hogy ez hamar elmúljon.

(Södertäljevägen)

Stockholmtól hetven percre tesz le a repülő, fapados. Bámulok ki az ablakon, mindent feltétel nélkül imádok, ami svéd. Erdőt látok, svéd erdő, svéd fa, svéd busz, boldog vagyok. A szaunába nem lehet fürdőruhában bemenni, ez Skandinávia. Mereven néznek, amiért magamra tekerem a törölközőt. Itt nem szokás ez. Néznek, tudom, hogy azt akarják, vegyem le. Nem veszem.

(Trocadero)

Régen azt gondoltam, mire annyi idős leszek, mint most vagyok, Párizsban fogok élni, P-vel. Nem tudom, ki ő, és miért pont P, de így képzeltem. Valószínűleg építész-ként dolgozna vagy tanárként valami egyetemen. Bérelnék lakást, nem nagyot, például második emelet. A Trocadero csak öt megálló. Örökbe fogadnánk egy macskát, vörös és puha, az utcán találok, Maude-nak nevezem el, volt egy ilyen nevű kolléganőm, rá hasonlít. Imádom a lakásunkat, bár teraszunk nincs. P-vel nagyon sokat veszekednénk, mert nem beszélénk ugyanazon a nyelven, mindig félrecsúszna a beszélgetés. Meg nem csak emiatt, hanem nem tudom, biztosan lenne rá okunk. Havonta egyszer leutaznánk a szüleikhez, Provence-ban élnének, közel a tengerhez. Levendulamező közepén áll a házuk, hozzá kert, fa bútorokkal, napernyővel, ami csíkos. Elmegyünk P-vel a közeli piacra, idős francia bácsi árulja a szárított paradicsomot, persze, hogy francia, milyen lenne. Ez a legjobb szárított paradicsom, amit valaha ettem. A gyümölcsök között órákig válogatnánk, megkérdeznék P, hogy van magyarul a barack, mondanám, hogy barack. Megkérem, mesélje el, milyen érzés, ha beleharap egy körtébe. Ez nem saját ötlet, egy filmben láttam. És mesélne, imádnám, ahogy arról beszél, milyen ízű a körte.

(Canale di San Giuliano)

Kiszállunk a hajóból, megcsap az extrém hot, úgy érzem, hamarosan elájulok. Azonnal eltévedünk, de minden ugyanúgy néz ki, végül is mindegy, hogy eltévedtünk. Öt óra alatt körbejárjuk Velencét, illetve nem tudom, labirintus, mintha folyton ugyanazt látnám. Csak megyünk, híd, lagúna, híd, lagúna, forróság, vége lesz-e egyszer, elfogy vajon az út? Ha futok, mindig ezen gondolkodom, előttem a végtelen, mégis a végére érek, jobbra fordulok, ott is vége, megint jobbra, el tud-e fogyni az aszfalt, egyszer csak nincs hová jobbra. Nézem a gondolákat, állítólag kétszáz-ezer euró egy darab, nagyon kevés van belőle a világon, és igazi kiváltság gondolásnak lenni, erre születni kell. Kéne csinálni közös képet valami híddal a háttérben, megkérünk egy párt, amerikaiak, tapasztalatom szerint ők a legjobbak turistakép-készítésben. Nem, inkább a japánok a legjobbak. A kép sikerül, mosolyogva meg kell köszönni ilyenkor. Hazaérve találgatjuk, melyik híd lehet a képen a hátunk mögött. Megnézem az útikönyvben, észreveszem, hogy a Sójahajó hídját nem is láttuk. ■ ■ ■

Bakos Gyöngyi 1985-ben született Budapesten. 2010-ben végzett a Pécsi Tudományegyetemen. Írásai a Műútban és a Kulter.hu portálon jelentek meg.